B.T. Schmidt & H. Roberds

MOARTE LA RIO

POVESTIRE DIN SERIA

PREDATOR

B.T. Schmidt & H. Roberds

PREDATOR

MOARTE LA RIO

versiunea în limba română

UNCRIS

Această nuvelă este un *sequel*

la filmul '**Predator II**'.

Acţiunea este independentă.

Păsări ciripitoare, insecte, animale, circulaţie ameţitoare, totul amestecat cu pălăvrăgeala în portugheză a oamenilor din jurul său. Miros de mango, ananas, arome exotice, urină şi benzină, îi asaltau nasul – semnele vieţii din marele oraş. Mike Harrigan, fostul căpitan din Departamentul Poliţiei Los Angeles (LAPD), acum pensionar, s-a simţit ca într-o altă lume până ce a intrat în modernul centru de convenţii şi a auzit o voce familiară.

Armele viitorului! Cea mai nouă şi mai bună tehnologie! Încărcaţi şi spulberaţi! Era o voce pe care n-o mai auzise de 25 de ani şi pe care nu crezuse să o mai audă vreodată. Nu din vremile când făcea parte din *Los Angeles Police Department*, o voce din timpul celei mai mari crize din întreaga sa carieră de 40 de ani. Dar iată-l în Rio de Janeiro, Brazilia, iar fostul *fed* (*federal* – agent FBI) Garber se afla chiar în faţa sa, sub semnul cu strălucitor cu neon pe care scria: LEGENDS, INC.— *Legendary Tech, Legendary Power*.

După ce amândoi supravieţuiseră cu greu în Los Angeles, acum Harrigan era un fost poliţai dărâmat care, ocazional, era invitat să vorbească la convenţii ale poliţiei locale precum aceasta, iar Garber se transformase în vânzător de arme de înaltă tehnologie. Harrigan se întreba care din ei a învăţat mai multe din experienţa lor cu alienul vânător de recompense.

De o parte şi de alta a zonei de la intrare în Centrul de Convenţii din Rio de Janeiro ce ducea către sălile de expoziţie, teatre, săli de conferinţe şi altele, se aliniau standuri ale comercianţilor de arme. O mulţime de poliţişti, militari, detectivi particulari, mercenari, şi alţii examinau exponatele.

Când Cerber a ridicat un soi de armă lungă, netedă, şi cu aspect masiv – un fel de carabină cu lunetă, laser, lansator de grenade ataşat şi două inserturi pentru magaziile de cartuşe – un turist american rotofei, bronzat, în bluză înflorată şi consoarta sa micuţă şi grasă s-au oprit zâmbind.

— Minunată! zise omul. Eu şi micuţa mea Pebbles avem nevoie de exact aşa ceva acasă, în Texas!

Garber şi-a arborat cel mai bun zâmbet de comerciant:

— Totul e legal, prieteni. Vă pot vinde una pe loc.

Din spatele americanilor s-a apropiat o femeie înaltă cu păr lung, negru şi o seducătoare piele bronzată, însoţită de un bărbat scund, rotofei şi îndesat şi cu o burtă impunătoare, la fel cu a lui Harrigan. Amândoi aveau tocurile cu arme prinse în lateral la centură, în ciuda costumelor maro la *3 piese*, iar când s-au mişcat, Harrigan a zărit, tot la cingătoare şi insignele: detectivi poliţişti.

— *Amigo*, ce-i asta? a întrebat femeia cu accentul brazilian săltăreţ care devenise atât de familiar.

— Ah, Polícia! spuse Garber, zâmbind larg când s-a uitat în ochii ei. Acesta este răspunsul la toate problemele voastre, stimaţi detectivi – LI547-B1, singura carabină de asalt de care veţi mai avea nevoie după ce o veţi deţine.

— Pare grea, o monstruozitate, spuse partenerul ei, dând din cap. Te aştepţi să alergăm cu asta în braţe?

— De ce să alergaţi voi, când o vor face toţi ceilalţi? Imediat ce folosiţi frumuseţea asta, totul s-a terminat. Poţi opri pe oricine de la 60 de metri depărtare. *Pow!*

Şi a continuat chicotind:

— Probleme cu intrarea într-o clădire? Lansaţi o grenadă şi vă faceţi propria cale de intrare direct prin zid. *Blam!*

În timp ce vorbea, Garber demonstra fiecare mişcare ochind cu arma şi simulând reculul la *tragere* şi scuturându-se pentru a sublinia fiecare *explozie*.

Harrigan şi-a dat ochii peste cap, iar cei doi detectivi au schimbat o privire.

— Măcar de-ar fi legală, spuse femeia.

— Oh, aveţi încredere în mine. Aici, este total legală, altfel nu m-aş afla aici, a ripostat Garber.

Tovarăşul femeii a dat iar din cap.

— E aiurea, *amigo*. Departamentul nu o va aproba niciodată.

— Şi dacă v-aş spune că deja a făcut-o?

Chiar în acel moment podeaua a vibrat şi Harrigan a auzit tunetul îndepărtat al unei explozii. În timp ce toţi cei din jur au început să murmure şi să se uite unii la alţii, Harrigan şi cei doi au alergat simultan către intrare. Uşile automate din sticlă s-au deschis larg în cale alor, lăsând să pătrundă ţipetele îndepărtate şi zgomotele altor explozii.

Au ieşit pe trotuar şi au cercetat zona înconjurătoare Centrului De Convenţii, până ce ochii li s-au oprit asupra unei coline din apropiere, pe panta căreia se întindea o mahala de unde se ridica fumul către albastrul adânc al cerului; câteva case erau în flăcări, iar oamenii alergau ţipând în josul unor pasaje înguste, pe scări, încercând să se pună la adăpost

Garber a venit alergând după ei.

— Ce dracu a fost asta?

— Este Cortado Centro, spuse detectivul privind către colină. O *favela*, mahala.

Altă explozie a zguduit colina, resturi, flăcări şi fum au zburat în toate părţile.

— *Merda!* Ce se-ntâmplă? a întrebat şi femeia detectiv.

— *Holly shit!* a exclamat Garber care cerceta ceva prin luneta armei.

— Ce anume? s-a repezit şi Harrigan.

Garber l-a privit, abia acum recunoscându-l.

— Harrigan? LAPD?

— Sunt de doi ani la pensie. Garber?

Acesta a mormăit şi i-a dat arma, arătând către o clădire cuprinsă de flăcări aflată în cartierul de pe colină.

Prin lunetă, Harrigan a văzut imediat şi el: un trup uman şi însângerat atârnând într-un copac – fusese jupuit din creştet până în tălpi. Imaginea aceasta îl hăituia în coşmaruri de 25 de ani. *Predator*ul. Nu-i venea să creadă că o vede iar.

— Nu se poate, a şoptit.

— Ştii ce este, i-a replicat Garber.

Femeia detectiv a intervenit neliniştită:

— Ce?

— Ei sunt atacaţi, spuse Garber, luându-şi arma înapoi. E timpul să ne înarmăm. Aşteptaţi-mă! Să-mi iau echipamentul.

Şi a alergat în interiorul Centrului.

— Atacaţi de *cine*? Sau *ce*? Chestiile astea se întâmplă des între traficanţii de droguri, spuse detectivul.

Dar Harrigan a dat din cap.

— Crede-mă. Am mai văzut aşa ceva. Trebuie să eliberăm zona şi să o blocăm!

Fără alte cuvinte, Harrigan a rupt-o la fugă în direcţia mahalalei, urmat de cei doi detectivi.

— De ce trebuie blocată? a întrebat femeia.

Cei trei la o intersecţie aglomerată, după care au traversat-o imediat ce au avut loc, automobilele trecând atât de aproape de ei, încât abia au ajuns pe partea cealaltă. Nici unul dintre acestea n-au încetinit deloc.

— Isuse! murmură Harrigan când a simţit vibraţia unui camion ce trecea în viteză.

Mirosul de motorină şi sudoare, amestecat cu chimicale, urină şi alte neplăceri comune pe străzile din Rio l-a lovit iarăşi în plin.

— Cine eşti? l-a întrebat femeia, continuând să alerge.

— Mike Harrigan, fost în LAPD.

— Ana Rios şi Rodrigo Villaça. Poliţia Metropolitană, Omucideri.

Harrigan a făcut un semn de salut şi a continuat alergarea.

— Mă bucur de cunoştinţă.

— Vrei să spui ce se-ntâmplă?

Ajunşi la baza pantei, au fost opriţi de o masă de bărbaţi, femei şi copii care ieşeau alergând din casele improvizate şi prin pasaje.

— Un vânător care vânează oameni.

— Ce? Un ucigaş în serie?

— Eh, un fel de. Şi să ne rugăm lui Dumnezeu să nu fie decât unul.

• • •

— *Rápido, rápido!* striga Fernando la grupul de copii ai vecinului său, dându-le câte una la fund când treceau pe lângă el.

Unul dintre ei s-a oprit abia respirând, cu lacrimile inundându-i ochii de puşti de şapte ani:

— *Obrigado*[1], Fernando!

Mama lor, Solange, era plecată când o explozie a zguduit *favela*, răsturnând masa unde el şi bunica sa luau prânzul şi se certau, ca de obicei, despre cum îşi iroseşte el viaţa. A început, desigur, cu bluza sa viu colorată.

Bunica l-a admonestat în portugheză în timp ce scotea *pão de queijo*[2] din cuptorul cu lemne improvizat.

— Te crezi special, Fernando? a întrebat arătând spre bluza imprimată cu imagini de frunze de palmieri, plante tropicale colorate şi capul gigantic al unui tigru desenat pe piept.

— Îmi place, mă face să mă simt puternic.

Şi pentru că ea era cu spatele, Fernando i-a dat cu tifla. Dar ea şi-a întors capul cu o privire de gheaţă. Bunica vedea totul.

— Ai să vezi, *Avó*[3], spuse Fernando pe un ton confidenţial. Eu nu sunt destinat să-mi duc viaţa în *favela*, eu voi fi un *star*.

Şi-a lins buzele şi a zâmbit.

---

[1] Obrigado – mulţumesc (l. portugheză)

[2] pão de queijo – un fel de chifle care au în compoziţie şi brânză; specialitate portugheză, dar prezentă în toată America de Sud. O gustare foarte apreciată.

[3] Avo – bunica (l. portugheză)

— Curând voi juca în filme mari alături de Brad Pitt şi Ryan Gosling.

Ea a pufnit dispreţuitor şi şi-a aşezat oasele obosite pe un scaun beteag... doar ca să sară imediat la auzul exploziei.

Fernando a clipit surprins, trezindu-se aruncat pe jos, lângă bunică, cu bucăţile de *pão de queijo* ţopăind şi rostogolindu-se în jurul capetelor lor.

A sărit în picioare, a înşfăcat-o pe bunică, scoţând-o din casă. Prin aer se rostogolea fumul.

A fost foarte aproape.

Copii lui Solange strigau de după uşa vecină. Erau blocaţi înăuntru.

Fernando a oprit un om ce alerga la vale, i-a pus-o ferm pe bunică-sa în braţe spunându-i să o ducă la adăpost. După ce l-a asigurat că aşa va face, omul a plecat cu bunica care protesta vehement, iar Fernando s-a grăbit să-i ajute pe copii vecinei.

După ce i-a scos afară, Fernando ştia că trebuie să-şi mişte de acolo şi fizicul său nemaipomenit. Atunci i-a văzut pe cei trei care se luptau cu torentul de *cariocas*[4] ce alergau. *Polícia*. Doi dintre ei, împreună cu un negru mai în vârstă, cu o expresie feroce intensă pe chip. Toţi erau înarmaţi şi se străduiau să înainteze în *favela*.

Femeia *polícia* a strigat peste mulţime la tipul negru:

— Dacă eşti pensionar, ce cauţi aici, la o conferinţă despre arme, Harrigan?

— Rios, Los Angelesul m-a învăţat că un război poate izbucni oricând, oriunde, din orice. Vreau să fiu pregătit.

Los Angeles! Inima lui Fernando a început să bată cu putere. Dacă ar putea ajunge în Oraşul Îngerilor, ar putea fi un *star*! Oricine se muta în Hollywood avea imediat oportunităţile de a ajunge un star de cinema. Fernando l-a privit mai atent dar nu l-a recunoscut pe Harrigan; poate că nu-i văzuse încă filmele.

Harrigan s-a oprit să arunce o privire la fuioarele de fum.

— Sunteţi siguri că mergem în direcţia corectă? Am impresia că alergăm în cerc.

---

[4] Cariocas – locuitorii oraşului Rio de Janeiro.

Fernando s-a proptit drept în faţa lui Harrigan, forţându-l să se oprească, şi a zâmbit larg.

— *Yippee ki-yay, motherfucker!*[5]

Apoi, cu o voce profundă, în ciuda accentului său pronunţat:

— *He's the disease and we're the cure*.[6]

Încă mai trebuia să lucreze la imitaţia lui Silvester Stallone.

— Şterge-o din calea mea, s-a răstit poliţistul.

Arătând spre coloanele de fum, Fernando a încercat o nouă tactică.

— Vrei să ajungi acolo? Ai nevoie de ajutorul meu. Aici e un adevărat *laborator*.

Harrigan s-a uitat ciudat la Fernando, neînţelegând.

— *Labirint*, a corectat celălalt poliţist.

— Haide, Villaça, a tras Rios de partenerul ei. Nu avem timp pentru aşa ceva.

Au trecut pe lângă Fernando, dar acesta nu a vrut să se dea din calea lui Harrigan. Văzând că acesta e gata să-l împingă în lături dacă era nevoie, Fernando i-a spus iute:

— Nici ei nu se vor descurca. Locul acesta e un labirint.

De data aceasta a folosit termenul corect.

— Eu te ajut să ajungi repede acolo, tu mă ajuţi să ajung în Oraşul Îngerilor.

Harrigan a dat din cap ca şi cum nu avea timp de asta, dar i-a văzut pe ceilalţi doi *polícia* întorcându-se pentru că o luaseră într-o direcţie greşită.

— Du-mă acolo, a spus printre dinţii strânşi.

Speranţa a înflorit în pieptul lui Fernando şi nu şi-a putut opri zâmbetul care i s-a întins pe toată faţa.

— Iar tu ai să mă duci în Los Angeles?

— Putem discuta despre asta mai târziu? s-a răstit Harrigan când o explozie a distrus o baracă din apropiere şi a trimis un nor de resturi asupra lor.

---

[5] Replică a lui Bruce Willis din seria de filme *'Die Hard'*.

[6] Replică a lui Silvester Stallone din filmul *'Cobra'*.

Fernando a luat-o din loc şi l-a condus acolo unde se ridica fumul, întunecând cerul.

Fugeau în sus şi jos prin *favela* întortocheată, pe lângă barăcile ruginite, şi Fernando tocmai voia să spună că au ajuns aproape, când o altă explozie i-a trântit la pământ. Fernando scuipă nisipul murdar şi se ridică să vadă dacă noul său prieten este OK. Nisipul alb îi acoperea chipul negru şi nefericit.

— Acolo, arătă Fernando cu braţul întins către colţul următoarei barăci.

Harrigan a încercat să se ridice repede în picioare, dar modul în care s-a mişcat şi grimasa de pe chip i-au spus lui Fernando că-i scârţâiau oasele ca şi bunicii sale. El s-a ridicat cu mult mai multă uşurinţă, l-a urmat... şi s-a proptit în spatele lui Harrigan când acesta s-a oprit brusc. Privind în jur, Fernando a văzut ce l-a făcut pe acesta să rămână nemişcat.

Şi întreg iadul s-a dezlănţuit.

• • •

Acoperişul înclinat de lângă el, din lemn şi lut, a explodat când Harrigan s-a luat după brazilian prin labirintul de potecuţe din *favela*. Bucăţi de lut, lemn, frunze uscate şi praf au căzut asupra lor, Amândoi s-au aplecat instinctiv, deşi continuau să alerge.

— *Merda!*[7] a bombănit brazilianul.

Au ocolit colţul şi au intrat într-un mic *squar*, unde s-a oprit stană de piatră, cu gura căscată.

— *Mãe de Deus!*[8] a şoptit.

Harrigan a văzut şi el. Un cadavru decapitat aşezat în fund, cu capul alături, pe cimentul care acoperea *squar*ul, la doar câţiva paşi de locul unde părăsiseră pasajul. Sângele încă mai curgea din trup şi cap, formând bălţi roşii. În stânga, zăcea un alt

[7] Merda – rahat (l. portugheză)
[8] Mãe de Deus – Maica Domnului (l. portugheză)

cadavru, înjunghiat, cu rana deschisă în piept – la fel cu cea pe care Harrigan o mai văzuse: făcută de lancea *Predator*ului. Evident, decapitarea fusese executată de unul dintre acele discuri ca de *frisbee*, dar computerizate, pe care le aveau ei. Pete de arsură fumegau pe zidurile caselor şi, pe cimentul dintre cele două cadavre, o urmă de laser. La mirosul de urină, nămol, sudoare şi murdărie generală din *favela*, se adăuga acum cel de beton ars şi sânge. Un *clicking* familiar se auzea ceva mai departe. Creatura. Mizeria asta nu se întâmpla din nou. Nu, dacă Harrigan o putea opri. Amintirile sale din trecut nu s-au estompat deloc în cele două decade. Ba chiar deveniseră mai vii. Era o situaţie cu care nu crezuse niciodată că se va mai întâlni, şi totuşi a ştiut mereu, s-a temut mereu că alienii vor reveni. Dar de data aceasta el avea un avantaj: de data aceasta ştia ce are de făcut, şi orice va fi nevoie, el va face.

Foc de arme automate a izbucnit deasupra sa – mai sus în *favela*, distrugând mai multe acoperişuri, copaci, şi altele, urmat de strigăte şi urlete. Oamenii aceştia sunt amărâţi? Traficanţi de droguri? Puse uşor mâna pe umărul brazilianului, pentru că omul rămăsese stană de piatră, holbându-se la cadavre.

— Hei, prietene. Cum te cheamă?

Nici un răspuns.

Harrigan l-a strâns de umăr.

— Fernando! s-a bâlbâit brazilianul.

— OK, Fernando, cine trage acolo?

— *Milícia*, spuse Fernando, continuând să se holbeze.

— Miliţia? Sărmanii din mahala au propria miliţie? Isuse, ce se întâmplă aici?

Fernando a dat din cap şi s-a uitat în ochii lui Harrigan.

— Traficanţii de droguri, ei conduc toate *favela*.

— OK, bine, trebuie să mergem sus, acolo unde este *Predator*ul. Mai poţi să mă duci acolo.

Fernando s-a uitat din nou la cadavre şi a dat aprobator din cap.

— Nu putem face nimic pentru ei, i-a spus Harrigan, îndreptându-se spre intrare în pasajul care continua să urce dincolo de *squar*. Haide!

Fernando şi-a făcut cruce, ca un bun catolic ce era, apoi s-a grăbit să-l ajungă din urmă şi au continuat să urce.

S-au aplecat pe sub sforile cu rufe întinse la uscat, au trecut alergând prin mai multe *squar*e mici, continuând să urce deşi se auzea ca şi cum întreaga lume exploda deasupra lor. Fernando nu a spus nimic, doar alerga în frunte, iar Harrigan îl urma, cu arma pregătită.

Câteva femei speriate şi copii au trecut în grabă pe lângă ei, alergând la vale. Între timp, pasajul s-a îngustat, aşa că ori Harrigan şi Fernando, ori alergătorii, au trebuit să se lipească de ziduri şi să aştepte trecerea celorlalţi. Nimeni nu a spus nimic; se vedea totul în ochi. Imediat ce drumul s-a eliberat, fiecare parte şi-a continuat misiunea, alergând cât de repede puteau.

Şi-atunci, după un cot, tencuiala şi lemnul au explodat în urma lor când o rafală de gloanţe au lovit o casă, apoi a măturat în diagonală pasajul. Cei doi s-au oprit, lipindu-se din nou de zid şi aşteptând, apoi Harrigan a preluat conducerea mişcându-se precaut, şi i-a făcut semn lui Fernando să rămână în urmă. A înaintat până la colţ ca să tragă cu ochiul.

Dincolo erau patru oameni înarmaţi cu carabine de asalt – două AK-47 şi IMBEL IA2 de producţie locală – şi care se foloseau de orice acoperire puteau găsi, ţipând în toate părţile în timp ce trăgeau asupra unui acoperiş aflat la un nivel sau două mai sus.

Rafalele lor se încrucişau cu fascicolele luminoase ale unei arme laser care provocau explozii printre clădiri, pavajul de ciment şi alte obiecte din jurul lor. *Predator*ul era camuflat, dar laserul său triunghiular, pentru ochire, era vizibil şi marca ţintele, provocând panică şi confuzie. Cine era inamicul care-i ataca? Făceau tot ce puteau ca să tragă cu precizie asupra locului de unde vene raza laser, dar *Predator*ul se mişca cu

repeziciune, fiecare foc al său venind dintr-o altă direcţie. Cei patru oameni erau pradă uşoară, deşi nu puteau accepta faptul.

Apoi, unul câte unul au fost doborâţi, cu pieptul marcat de trei puncte roşii înainte ca laserul să facă o gaură prin ei. Din spatele camuflajului *Predator*ul râdea sau scotea *click*uri, iar Harrigan auzea sunetul familiar al dispozitivului de orientare al armei laser când ochea ţintele pe rând. Ocazional, ramurile se îndoiau când creatura trecea printre ele, iar ţiglele se spărgeau ridicând praful, marcându-i fiecare mişcare. De fiecare dată, focul tras de supravieţuitori devenea şi mai disperat, împroşcând acoperişurile şi împrejurimile, răsucindu-se cu ochii disperaţi în căutarea ţintei. Primii trei au murit ţipând, cu piepturile fumegând în cădere.

Panica celui rămas a crescut odată cu fiecare tovarăş doborât, apoi a rămas singur, iar din spatele său s-a auzind un *thump*. Omul s-a răsucind aţintind arma IMBEL, dar *Predator*ul a fost peste el; lancea i-a străpuns pieptul şi sângele a început să curgă. S-a străduit să rămână în picioare, clătinându-se, iar arma i-a scăpat din mână. Gâtul i s-a deschis de parcă a fost retezat de un cuţit invizibil... şi s-a prăbuşit.

— *Me deus!*[9] şopti Fernando din spatele lui Harrigan, unde se strecurase ca să arunce o privire.

A fost o vibraţie în aer şi un bâzâit şi camuflajul *Predator*ului a dispărut. Drept în faţa lor a apărut în toată urâţenia siluetei sale verzui, cu „pletele" atârnând pe ceafă. Acesta s-a aplecat ca să-şi ia trofeele: scalpul ultimei victime şi arma sa, în timp ce Harrigan rememora confruntările sale anterioare.

Fernando a gemut tare.

— Un monstru! *Cristo Jesus!*

*Predator*ul s-a întors imediat, alertat, uitându-se drept în direcţia lor, iar laserul se şi orienta către ei.

---

[9] Me deus! – Doamne! (L. portugheză)

— Înapoi! a strigat Harrigan, trăgându-l pe Fernando în spatele zidului. Dar în acest timp a auzit un şuierat crescând în volum, şi terenul de lângă picioarele *Predator*ului a explodat.

— I-a de-aici, pocitanie! a strigat Garber, ieşind la vedere pe acoperişul dinspre est. Lansatorul lui de grenade cu dispozitiv de ochire laser marca un punct roşu pe pieptul *Predator*ului.

Apoi lumea a explodat din nou când Garber şi *Predator*ul au tras simultan unul asupra celuilalt.

• • •

Harrigan l-a înşfăcat pe Fernando şi l-a trântit la pământ când focul a înghiţit aerul de deasupra lor. Tuşind din cauza prafului şi a fumului dens, Fernando se gândea cu regret că bluza sa favorită nu va supravieţui aceste nebunii.

Când a încercat să se ridice, Harrigan l-a trântit din nou jos. Cu multă grijă, acesta s-a ridicat într-un genunchi pentru a vedea mai bine lupta fără să-şi piardă capul. Transpira de teamă, un miros cu care Fernando era extrem de familiar în *favela*.

Doar că frica lui Fernando s-a disipat când l-a privit pe *polícia* pensionar. Pe gură i-a scăpat un mic '*o*' la vederea prafului alb lipit de faţa lui Harrigan; fruntea îi strălucea de sudoare şi sânge, iar în tocul de sub braţ avea o armă. Arăta ca un star din filmele de acţiune.

Iar starurile din filmele de acţiune aveau nevoie de arme mai mari. O grămadă de arme mari.

S-a lipit iar de pământ şi a strigat către Harrigan:

— Hei, nu vrei nişte arme ca ale nebunului ăla?

Detectivul s-a întors cu ochii la Fernando, dar privirea sa era incredulă, aproape bântuită. Fernando a văzut şi monstrul, dar putea sta de vorbă cu universul şi să plângă

ca un copil isteric mai târziu. Şi-a amintit cu asprime că *favela* era plină cu monştri nevăzuţi şi alţii nu chiar atât de ascunşi. Învăţai repede să nu te opreşti şi să te holbezi dacă dădeai peste unul. L-a privit pe fostul poliţist drept în ochi:

— *„Say hello to my little friend"*,[10] eh?

Harrigan şi-a ridicat sprâncenele şi a clipit, înţelegând.

— *Rapido*, Harrigan, a strigat Fernando şi a rupt-o la fugă când casa de lângă ei s-a scuturat violent.

Globuri de energie şi gloanţe le treceau pe deasupra capetelor. Aparent, nici monstrul, nici nebunul celălalt nu erau morţi... încă.

— Arme, da, da, aş vrea mai multe arme, spuse Harrigan, continuând să alerge pe urmele lui Fernando. Sărind cu uşurinţă peste două trupuri însângerate şi decapitate, Fernando a intrat într-o baracă de două ori mai mare decât oricare alta din apropiere şi a început să caute armele.

Harrigan îl privea sceptic.

— Ce te face să crezi că aici sunt arme?

— Pentru că – Fernando era exasperat deoarece încă nu le găsea – traficanţii de droguri au arme întotdeauna. O grămadă de arme.

O idee i-a făcut efectiv ochii să-i strălucească, şi a alergat în baia de alături.

— *Yoohoo!* l-a chemat pe Harrigan, plăcerea fiind evidentă în vocea sa.

Harrigan abia dacă încăpu în baia micuţă alături de Fernando. Cada ruginită era plină cu arme. Ale dracului de mari. AK-47, *Heckler* & *Koch* MR762, *shotgun*, chiar şi câteva *Uzi* şi alte tipuri de pistoale mitraliere. Cutii de *ammo* erau stivuite peste tot în jurul lor.

Harrigan a înhăţat bucuros câteva AK-47, două H&K şi un *Uzi*, dar greutatea acestora aproape că l-a doborât. Fernando a luat şi el un pistol din centrul căzii, dar... de sub el a ieşit la iveală un chip lipsit de sânge. Cineva era mort şi îngropat sub arme.

---

[10] Replică a lui Al Pacino din filmul '*Scarface*'.

Ţinând pistolul între degetul mare şi arătător, Fernando spuse:

— Da, ăstuia nu-i mai pasă. Era deja aici.

Apoi a pus pistolul la loc cu delicateţe.

— Eu sunt un *play boy*, nu un *terrorista*.

Complet înarmat cu arme semiautomate, cu buzunarele pline de *ammo* şi cu un *shotgun* cu ţeavă scurtă pe umăr, Harrigan a pornit înapoi către zona de război.

Fernando l-a prins de braţ ca să-l oprească, el având alte gânduri:

— Dar dacă mori? Cum am să mai ajung în Oraşul Îngerilor?

— Chiar dacă amândoi vom merge în Oraşul Îngerilor, mai întâi trebuie să trecem prin Iad, spuse Harrigan, făcând un semn cu capul către locul unde îi aştepta monstrul.

Fernando a bătut din palme extaziat:

— Oh, cred că ţi-am văzut filmul.

Harrigan a dat exasperat din cap înainte de a alerga, urmat de tânăr. L-au găsit pe nebunul de american lansând un şuvoi arzând din aruncătorul-de-flăcări. *Predator* ridicase în jurul său un fel de scut invizibil, care însă îi diminua propria sa invizibilitate. Fernando a rămas cu gura deschisă văzând cum pâlpâiau porţiuni din trupul alienul, apărând şi dispărând.

Predator a scos un răcnet puternic de mânie când a simţit arsura aruncătorului-de-flăcări.

• • •

Partea de sus a favelei răsuna de rafale de arme automate, explozii, peste tot zburau prin aer resturi de dărâmături. Harrigan şi Fernando urcau panta căutând un loc bun de unde să poată trage asupra *Predator*ului mortal. Oamenii strigau, răcneau, iar gloanţele vâjâiau prin aer.

— Haide, *motherfucker*! Asta-i tot ce poţi? striga Garber batjocuritor, lansând o nouă grenadă, apoi a folosit sistemul de ochire laser pentru a trimite o rafală lungă drept către locul unde alienul se pitise cu o clipă mai înainte.

Un zid a explodat şi s-a prăbuşit, apoi s-a prăbuşit şi acoperişul – dar nici un semn de duşmanul care se mişca rapid. Totul era prea familiar, memoria lui Harrigan scoţând la iveală *flash*uri de imagini din Loa Angeles – război între bande, străzi, Leon Cantrell, Danny Archuletta, Jerry Lambert, chiar şi bătrânul Căpitan Pilgrim. Archuletta şi Lambert au fost ucişi de un *Predator* în LA cu ani în urmă, atunci când Harrigan a întâlnit unul. Acum, nenumărate cadavre se adăugau la „palmaresul" acestuia.

În faţa sa a mai explodat un perete, a mai căzut un acoperiş, însoţit de ţipetele unei femei şi ale unui copil, iar un bebeluş plângea. Harrigan s-a luptat cu imboldul de a alerga în ajutorul lor. Nu era sigur. Nu putea face mare lucru pentru cineva care era îngropat sub dărâmături.

Traficanţi de droguri cu chipuri cenuşii şi bărbi de diverse mărimi urlau în portugheză, trăgând cu AK-47, *Uzi*, şi *shotgun*e cu ţeavă scurtă asupra rapidului alien, acum învăluit iarăşi în ceaţa tremurătoare abia vizibilă, dar Harriagan ştia după ce să se uite. Ochii săi antrenaţi pentru multitasking cercetau panta muntelui atât pentru un loc bun ideal pentru un lunetist, cât şi după inamicul alien în acelaşi timp.

Uite-l! Dincolo de palmierul acela, căutându-şi o poziţie nouă. A fost tentat să strige un avertisment, dar ştia că acesta ar fi venit prea târziu, chiar dacă l-ar fi auzit careva prin noianul de zgomote. În schimb, a alergat mai repede, pitindu-se, şi adăpostindu-se ori de câte ori exploziile sau gloanţele veneau prea aproape. Atât timp cât el şi Fernando stăteau ascunşi şi în umbre, iar agresorii distrăgeau atenţia alienului, ei se aflau în siguranţă. Pentru *Predator*, vânarea unei prăzi era un sport, dar uciderea unor inocenţi neînarmaţi prinşi ocazional în schimbul de focuri, era ceva nesportiv chiar şi pe planeta aceasta.

La fel ca şi duşmanii săi, *Predator* menţinea un foc susţinut cu laserul, semnul său triunghiular roşu era singura indicaţie asupra locului unde se află... iar calea pe care se mişca era marcată de explozia grenadelor aruncate asupra sa. Ocazional, lui Harrigan i se păru că aude familiarul *chirp*, dar de fiecare când se întorcea să vadă, bestia plecase deja de acolo.

— Atenţie! a strigat inutil Fernando, când colţul de unde Garber tocmai trăsese a explodat într-un nor de praf, resturi, şi flăcări galben-portocalii.

— Dracu să mă ia! a strigat Garber, totuşi, când fumul s-a risipit, era tot în picioare, cu faţa înnegrită şi alerga către o nouă poziţie.

— Sfinte Dumnezeule! a murmurat Harrigan, iar Fernando şi-a făcut cruce.

— Acolo, sus! a arătat acesta, şi Harrigan s-a întors.

Chiar era un loc perfect – un balcon parţial acoperit, deasupra uneia dintre cele câteva clădiri semi-solide de pe colină – un fel de reşedinţă aflată imediat la nord de ei.

— Ai ochi buni. Mulţam.

Când să dea colţul, printr-o deschidere dintre bărăci şi copaci, Harrigan a văzut pământul explodând la picioarele unui traficant şi omul a căzut, zbierând, cu trupul în convulsii şi picioarele acoperite de găuri roşii. Continua să tragă continuu cu AK-ul.

Fumul acru era amestecat cu cel de trestii şi stucco arse, într-un nor care-l făcea pe Harrigan să lăcrimeze. În urma sa, Fernando, se freca la ochi şi tuşea.

— *„I love the smell of gunfire in the morning"*, spuse, aluzie clară la replica lui Robert Duvall din filmul *„Apocalypse Now"*.

— Napalm, a mormăit Harrigan pe când se căţăra pe un zid de piatră către casa cu balconul şi apoi pe scările ce duceau la etaj. Era napalm.

— Aha. Da. Nu ştiu ce-i aia *napalm*.

— Rahatul dracului, a replicat Harrigan. Sper că nu vei afla niciodată ce e.

Cei trei metri de scară i-a dus către un palier cu acoperiş de trestii, apoi pe altă scară interioară au ajuns pe balcon. În timpul urcuşului, Harrigan şi-a verificat armele şi

muniţia. Trebuia să-l lovească în plin pe *Predator*, înainte ca acesta să-i descopere poziţia. Surpriza era la fel de importantă ca şi concentrarea şi anticiparea mişcărilor alienului.

Cât timp el şi-a pregătit tragerea, alţi trei traficanţi au fost ucişi, pieptul şi membrele explodându-le datorită preciziei cu care ochea inamicul. Doar unul a reuşit să scoată un strigăt înainte de a cădea, iar cei trei *companheiros* încă în viaţă s-au panicat, şi cu ochii larg deschişi au fugit ca nişte animale lovite de streche – încercarea lor de riposta cu focuri de armă ar fi fost doar o risipă de gloanţe.

Harrigan a privit în jur: Fernando dispăruse. Unde era? A îndepărtat gândul – nu era momentul să-şi facă griji pentru el.

Acoperişul pe care se afla *Predator* a erupt odată cu strigătele lui Garber, iar petele de verde păreau să dovedească că monstrul a fost rănit. Harrigan a auzit alienul răcnind.

Garber a chicotit:

— Ia de-aici, pocitanie!

După o secundă, chipul i-a împietrit, pentru că un glob energetic al acestuia şi-a găsit în cele din urmă ţinta şi i-a spulberat picioarele. Ceea ce a mai rămas din el a strigat în cădere, iar laserul roşu i-a marcat fruntea înainte ca să explodeze.

Harrigan îl avea pe alien în lunetă când a dezasigurat arma. Acesta avea intenţia clară de a-şi lua trofeele. A sărit de pe ceea ce mai rămăsese din acoperiş jos, în piaţă, şi s-a îndreptat către cea mai apropiată pradă, scoţând obişnuitul *chirp*.

Degetul lui Harrigan s-a mişcat către trăgaci, când alienul s-a răsucit şi privirile li s-au întâlnit. Şi-a dat seama că a fost recunoscut, acesta mormăind un cuvânt ciudat:

— *Ooman... Cetanu*.

Arma de pe umăr l-a ţintit.

Harrigan a tresărit, s-a concentrat din nou asupra lunetei... dar a auzit un strigăt ciudat – aproape ca cel al rebelilor sudişti, dar cu silabele mai rapide. Mai jos de el, cineva a început să arunce în alienul care acum nu mai avea activat camuflajul care-l făcea invizibil, cu nuci de cocos, ananaşi, şi... alea erau lămâi sau portocale?

Striga insulte în portugheză.

Apoi a apărut Fernando, cu fructele legate într-o pânză trecută în diagonală peste piept, de parcă erau buzunare cu *ammo*, brazilianul strigând din alergare:

— Trage, omuleee!

Lui Harrigan nu-i venea să creadă.

• • •

Fernando juca rolul vieţii sale, şi, deşi audienţa era limitată, se străduia să-l joace ca şi cum viaţa sa depindea de asta. Ceea ce chiar făcea.

În timp ce Harrigan sprinta către un teren mai înalt, Fernando a observat că toţi ceilalţi *jucători* din show şterseseră putina. Nu i-a trebuit prea mult ca să-şi facă socotelile.

Fernando a supravieţuit multor lupte armate şi revolte de stradă pentru că atunci când începeau strigătele, civilii fugeau aiurea cuprinşi de panică. Chiar de la vârsta de 9 ani, Fernando şi-a dat seama că aceşti oameni se transformau în ţinte, ca un stol de păsări în bătaia armelor vânătorilor. În timp ce aceştia alergau în toate părţile, el se strecura departe, nevătămat, în ciuda îmbulzelii sălbatice.

Acţiunea sa de erou era destinată eşecului pentru că nu mai erau *păsări* care să-i distragă atenţia răului ăl' mare. Dacă Harrigan era terminat, la fel ar fi fost şi speranţele de supravieţuire ale lui Fernando, ca şi visurile sale de a ajunge în Oraşul Îngerilor.

Pitindu-se mai departe, a găsit un cărucior cu fructe abandonat. Cu agilitate, s-a reînarmat cu nuci de cocos, portocale, şi alte alea, încât a ajuns să semene cu un Rambo dotat cu fructe în loc de grenade, apoi a reintrat în *luptă*, postându-se pe partea opusă lui Harrigan pentru a diviza atenţia monstrului.

— Băi, urâtule! l-a tachinat Fernando în portugheză, aruncând o nucă de cocos. Arăţi ridicol în costumul acela de plasă! Nu ştii că arată bine doar asortat cu ghete şi minijupă? Eşti într-o relaţie de sclav-dominatrix sau doar ai rămas la moda anilor ‘80?

Monstrul şi-a înclinat capul şi în ciuda trăsăturilor de alien, ochii umani arătau o expresie de incredulitate care o dubla pe cea de pe faţa lui Harrigan, care era ascuns. Când arma de pe umăr a pivotat în direcţia lui Fernando, acesta a rupt-o la fugă strigând:

— Traaage, ooomulee!

A răsunat o împuşcătură. Fernando a tresărit, abia reţinându-şi nevoia de a a-şi acoperi urechile şi de a se trânti la pământ. Şi-a ţinut ochii deschişi îndeajuns de mult pentru a vedea *sângele* verde ţâşnind din umărul stâng al monstrului, locul unde lovise glontele tras de Harrigan.

Fără a pierde nici o clipă, monstrul s-a trântit la pământ şi s-a rostogolit, dispărând din nou.

Continuând să arunce fructe în direcţia unde dispăruse alienul, Fernando s-a simţit deodată foarte expus în spaţiu deschis.

— Mişcă-ţi curu’, Fernando! a strigat Harrigan, care alerga deja către colţul următor.

După câteva secunde, amândoi au fost surprinşi să se regăsească faţă-n faţă atât de repede.

— Labirint! a explicat din nou Fernando, gâfâind de teamă.

Harrigan abia dacă a încetinit.

— Sângerează, ceea ce înseamnă că lasă urme.

Dând din cap, Fernando şi-a ignorat genunchii tremurători şi l-a urmat. Adunându-şi tot curajul, a adăugat:

— *„I wonder if the punk feels lucky?”*[11]

---

[11] Adaptarea unei replici a lui Clint Eastwood din filmul *’Dirty Harry’ – ‘...you’ve got to ask yourself one question: ’Do I feel lucky?’ Well, do ya, punk?’*

Harrigan i-a aruncat o privire ciudată în timp ce alergau către acoperişul unde văzuseră ultima dată creatura.

— Clint Eastwood, a adăugat Fernando, insistând. Aşa suntem noi. Suntem *el*.

— Da, da, am priceput, a bombănit Harrigan, nedorind să lungească subiectul. Trebuie să recuperăm armele acelea, şi a arătat spre locul unde nebunul de Garber se lăsase aruncat în aer.

— Dar – s-a văitat Fernando – ai deja atâtea arme.

— Nu pe cele potrivite. Am noroc. Garber era aproape să-l termine, aşa că şi noi avem nevoie de aceleaşi arme.

Cu un oftat de exasperare, Fernando s-a întors bombănind, şi au plecat către locul unde eru acestea.

— Ţi-am dat arme, dar nu, tu vrei armele nebunului ăla.

Croindu-şi drum prin *favela*, trebuiau să aibă grijă să nu calce pe cadavre. Jumătate dintre trupuri erau scalpate, iar două erau agăţate şi jupuite de piele. Fernando îşi strângea buzele, simţindu-şi stomacul în gât. Nu mai văzuse niciodată „răul" în această formă de nedescris.

— Nu a avut timp să-şi ia trofeele, a constatat Harrigan. L-am pus pe fugă.

Rămas mai în spate, Fernando a arătat către locul unde erau împrăştiate intestinele lui Garber şi bucăţile de carne care acopereau zona precum nişte *confetti* însângerate.

Harrigan s-a năpustit înainte, aruncând pistoalele pe care le descoperise isteţul Fernando, şi ridicând cele două arme mari, pline de sângele celui mort. Din ceea ce putea spune Fernando, nu părea că aceste arme trag cu gloanţe.

Ceva a răsunat la distanţă.

— Vino cu mine dacă vrei să rămâi în viaţă, l-a îndemnat Fernando pe Harrigan, ştiind exact de unde veneau strigătele.

— Dacă *tu* vrei să trăim!

Cu o privire scurtă peste umăr, Fernando a adăugat:

— Sigur că vreau să rămânem în viaţă! Vreau să ajung viu în Oraşul Îngerilor!

Fernando nu a înţeles gestul de furie al lui Harrigan, dar a sprintat printre barăci către estul *favelei*. Ceva ud a picurat pe capul lui. S-a oprit din alergare, făcând ochii mari când a văzut că era acelaşi lichid verde fluorescent lăsat în urmă de creatura rănită.

Harrigan s-a oprit şi el brusc şi a privit în sus:

— Aleargă pe acoperişuri.

— Ştii dacă asta iese la spălat? a întrebat Fernando, parcă gata să plângă văzând că şi bluza sa preferată era pătată de acelaşi verde.

Harrigan n-a răspuns, era prea ocupat să se cţere pe acoperiş doar prin forţa braţelor. Ideea era mai bună decât execuţia.

Dând din cap, Fernando i-a criticat performanţa:

— *„You're too old for that shit."*[12]

Transpirat şi obosit de efort, Harrigan i-a aruncat o privire furioasă:

— Mulţam, a mormăit fără tragere de inimă.

Oftând, Fernando a târât o masă din apropiere, s-a urcat pe ea şi de acolo pe acoperiş, după care i-a întins o mână de ajutor lui Harrigan.

— Uite!

Fostul poliţist a arătat pe acoperiş unde sângele verde era foarte vizibil şi ducea către est, spre locul pe unde Harrigan şi detectivii din Rio intraseră în *favela*.

Alergarea pe acoperişuri făcea urmărirea mai rapidă, dar trebuiau să aibă grijă unde puneau piciorul ca să nu cadă prin trestiile putrede sau tabla ruginită.

— *Deus me ajude!* a murmurat Fernando, rugându-se în timp ce alerga.

Fernando a suspinat, iar monstrul s-a smucit, întorcându-se. Întâlnind privirea însuşi Diavolului, Fernando a îngheţat; chiar şi inima păru să i se oprească. Abia dacă a băgat de seamă că arma de pe umăr s-a rotit, orientându-se către el.

---

[12] Replica lui Danny Glover din filmul *'Lethal Weapon' – „I'm too old for this shit"*.

— Fernando! a strigat Harrigan, avertizându-l să-şi coboare privirea spre piept unde trei puncte roşii lăsate de laser îl marcau ca ţintă. Apoi l-a placat dintr-o parte cu o forţă teribilă, chiar în clipa când din arma de pe umărul creaturii izbucnea un glob energetic albastru-strălucitor. Fernando a urlat când a simţit arsura la umărul stâng cu o asemenea intensitate încât a izbucnit în lacrimi, rugându-se lui Dumnezeu să-l salveze, pentru că nu era pregătit să moară. La văzut pe Harrigan cum se aruncă în partea cealaltă, ca să evite lovitura creaturii. S-a lovit tare la spate, dar a reuşit să nu cadă de pe acoperiş.

Suspinând, Fernando s-a străduit să se ridice.

— Du-te, *„make his day"*[13], l-a îndemnat, sperând că eroul său de acţiune îl putea salva.

• • •

O rafală de gloanţe a fost trasă de undeva de mai jos, şi Harrigan a auzit voci strigând ordine, chiar înainte de a-i vedea pe detectivii brazilieni, Rios şi Villaça, trăgând şi conducând alţi poliţişti şi civili înarmaţi către acoperişul pe care se afla alienul.

Harrigan a sărit în picioare, după ce a verificat că Fernando este doar rănit la umăr – va supravieţui.

Alienul a scos un urlet puternic când gloanţele i-au perforat braţul sănătos şi umărul, spulberând şi mai mult *sânge* verde strălucitor care i-a curs pe trup, în jos. Scântei electrice jucau pe suprafaţa armurii, indicând că ceva important fusese avariat. L-a înjunghiat pe *carioaca* ce-l avea în strânsoare, chiar când s-a întors să fugă, aruncând cadavrul cu forţa-i supraomenească către oamenii ce trăgeau asupra sa, un gest de dispreţ şi ca să le blocheze ochirea. Sub picioarele sale, gloanţele străpungeau acoperişul.

[13] Replica lui Clint Eastwood din filmul *'Dirty Harry' - "Go on punk, make my day".*

Mai jos, un turist trupeş, blond, într-o bluză înflorată – pe care Harrigan l-a recunoscut – şi-a înşfăcat soţia bondoacă şi a tras-o cu putere într-o parte, chiar când cadavrul lui *carioca* a căzut exact unde se aflase dânsa.

— Ticălosul dracului, era cât p-aici să o lovească pe Pebbles a mea! a strigat omul şi a deschis focul cu o LI547-B1, una dintre armele futuristice ale lui Garber.

Acoperişul pe care se aflase alienul a fost spulberat în bucăţi de lut, stucco, şi lemn care au zburat în toate părţile.

— *Calma, amigo!* trebuie să-l regăsim, i-a spus Rios, în timp ce achii partenerului său se roteau în toate direcţiile în căutarea alienului.

Harrigan s-a folosit de diversiune ca să-l ridice pe Fernando în picioare.

— Stai în spatele meu, l-a instruit Harrigan. Vrei să ajungi în Oraşul Îngerilor, aşa-i? Fii atent!

— Ce este o *Pebbles*? a mormăit Fernando, încă încercând să se obişnuiască cu ideea că va rămâne în viaţă.

Din josul pantei, au venit două maşini tip van ale trupelor SWAT, cu luminile semnalizând. Din ele au coborât oameni înarmaţi şi cu veste antiglonţ, formând imediat o linie de tragere în spatele celor doi detectivi.

— Îl vezi? a întrebat Villaça, văzându-l pe Harrigan.

— Nu. Se poate camufla! Stai pregătit! Şi trage în cap sau în partea superioară a trupului!

Dacă îl nimereau de destule ori în acele zone, bestia ar fi fost doborâtă şi poate că ar fi murit. Tot ce trebuia era un foc bine ţintit, şi-a amintit Harrigan cele întâmplate cu decade în urmă. Pe atunci fusese mai greu, dar acum aveau arme mult mai bune asistate de sisteme computerizate.

Cu un zgomot înăbuşit, *Predator* a aterizat mai jos, cu mandibulele zvâcnind frenetic. A alergat pe un alt acoperiş, făcându-şi în acelaşi timp de lucru la panoul de control de pe antebraţ.

Brusc, Harrigan a înţeles că alienul nu se poate camufla.

— Acolo! a strigat şi a orientat lansatorul de grenade pe care-l recuperase de la Garber spre el, lăsând sistemul automat de ochire să-şi facă treaba. A lansat două grenade, înainte de a o rupe iar la fugă, cu Fernando – încă ameţit – dar ţinând aproape de el.

Predator a era aproape gata să sară pe următorul acoperiş când grenadele au explodat aruncând în aer tot ce se afla sub picioarele sale. Când acesta se afla în plin salt prin aer încercând să se agaţe de un copac apropiat, rafale de foc automat îl înconjurau din toate părţile. Harrigan s-a gândit că sigur va fi lovit în plin de multe ori, dar a aterizat abia scoţând un mormăit. A întors capul aruncându-i o privire peste umăr, apoi a scanat zona de dedesubt unde poliţia şi civilii înarmaţi formaseră o linie, evaluându-şi opţiunile.

Harrigan a ochit din nou, pregătindu-se să folosească iar lansatorul de grenade. Focul automat a spulberat marginile acoperişului, dar *Predator*ul se afla într-un unghi unde poliţia şi civilii nu puteau vedea prea mult de jos, aşa că nu-l puteau răni.

— *That'n-da s' yin'tekai!* a strigat *Predator*, ridicându-şi bărbia sfidător, iar mandibulele i se zbăteau în timp ce tasta furios pe panoul de control de pe antebraţ.

— La dracu!

Harrigan şi-a dat seama ce însemnă gestul. Bomba. Armá o bombă.

— Fugi! l-a îndemnat pe Fernando, şi amândoi au dat să alerge, încercând să pună o distanţă cât mai mare între ei şi alien.

În acel moment, aerul a vibrat în faţa lor şi au apărut patru *Predator*i – cu lăncile în mâini, ochii îngustaţi şi hotărâţi, cu mandibulele mişcându-se – care au înaintat drept către ei.

— *Me Deus!* O să murim! a exclamat Fernando, dându-se înapoi, după care s-a oprit nesigur.

Şi-a protejat braţul rănit, cu ochii plini de teamă.

*Predator*ul lider s-a oprit şi l-a privit în ochi pe Harrigan, spunând:

— *Na'tauk, ooman*.

Ridică un braţ în care ţinea un cub 3D din sticlă sau un metal compozit, şi l-a orientat către Harrigan.

Acesta a încetat să se mai mişte, gata să se apere. *La dracu! Ce era asta – vreo armă nouă?*

Apoi cubul a strălucit şi a apărut o imagine – o poză a *Predator*ului care atacase *favela*, însoţită de nişte marcaje clare, luminoase, cuvinte în limba extraterestră deasupra şi dedesubt. Aspectul era acela al unui poster stil „*Wanted*".

Liderul alien a dat din cap:

— *Tarei hsan*, spuse iar ceilalţi trei *Predator*i s-au uitat cu dispreţ la „camaradul" rănit, în timp ce mandibulele *click*ăiau rapid, scoţând un fel de ţârâit aproape ca al greierului – o formă de râs amestecat cu dispreţ, credea Harrigan.

Rănitul a mârâit, uitându-se câteva momente de parcă i-ar fi provocat, apoi şi-a plecat ochii şi capul, într-un gest de predare.

— Harrigan, fereşte-te! l-a atenţionat Rios, în timp ce poliţiştii şi civilii refăceau linia pentru a-i confrunta pe cei patru *Predator*i.

Harrigan s-a întors cu mâna ridicată.

— Mu. Aşteptaţi!

— Eşti nebun? Sunt mulţi, dar îi putem doborî, a strigat Villaça.

Dar, deodată a înţeles.

— Nu trageţi!

Harrigan a oftat şi s-a adresat *Predator*ilor:

— Al vostru e.

Cei patru l-au înconjurat pe rănit, luându-i armele. Apoi i-au legat braţele şi l-au ridicat în picioare. Doi l-au încadrat şi l-au condus către locul de unde apăruseră ei, în susul colinei, lângă rămăşiţele unor barăci.

Liderul a scos iar nişte *click*ete cu mandibulele, făcându-i semn lui Harrigan. Îl privea aproape cu respect.

— *That'n-da s' yin'tekai*, spuse pe un ton admirativ.

— *Thatinda yinteki* – a încercat din răsputeri să-i răspundă dând din cap.

Şi alienul şi-a ridicat palma în semn de salut, apoi s-a întors şi şi-a urmat camarazii, toţi patru dispărând de parcă s-ar fi topit în ceaţă. Doar că aerul era plin de fum şi resturi plutitoare.

Harrigan s-a întors către Fernando:

— Eşti bine?

Acesta a dat din cap slăbit, sângerând puternic, dar păstrându-şi cunoştinţa:

Ce s-a întâmplat?

— Era căutat, un criminal urmărit de ai lui.

— Noi îl căutam cu siguranţă, a spus Villaça venind în fugă împreună cu Rios, ca să li se alăture.

— Ai lui îl vor pedepsi în felul lor, a explicat Harrigan, dându-şi seama că înţelegerea sa era mai mult intuitivă.

Nu a înţeles cuvintele, dar a pătruns oarecum înţelesul lor.

Rios a privit în jur la ce a mai rămas din *favela*.

— Ce mizerie. Crezi că cineva va reface locul?

— Cred că restul depinde de noi, a râs Harrigan.

Iar Fernando a zâmbit, plin de speranţă:

— Deci, acum mă duci în Oraşul Îngerilor?

— Adică vrei să renunţi la toate aventurile astea excitante?

Toţi trei brazilienii au izbucnit în râs.

— E doar o zi normală în Rio, *amigo*, spuse Fernando, dar râsul i s-a transformat în tuse.

— Hai să te ajut, eroule, şi Harrigan îl bătu cu palma pe umărul sănătos.

La baza *favelei* veneau ambulanţele, alăturându-se celorlalte maşini.

Fernando strălucea de mândrie şi împreună, au început să coboare panta.

SFÂRŞIT